

Faza lungă (*Fernlicht*)

De *Catherine Aigner*

Născută în 1977 la München, Catherine Aigner a absolvit International School din Salzburg, apoi a urmat cursurile de actorie la Athanor Akademie Burghausen, condusă de marele nostru regizor și profesor David Esrig. Probabil că participarea, în anul 2000, la workshopul pentru tineri autori dramatici organizat de Centrul German al ITI și la Bienala de la Bonn (cel mai important festival de piese noi din Europa) au convins-o să se dedice scrisului pentru scenă. Un an mai târziu, ea a început să frecventeze cursul de scris scenic al Academiei Bavareze de Teatru August Everding din München, condus de celebrul dramaturg Tankred Dorst. În 2003, a participat la workshopul pentru autori dramatici organizat de Burgtheater Viena și, un mai târziu, la Bursa autorilor de teatru. Nu a abandonat însă nici interesul pentru dezvoltarea limbajului actoricesc și a participat și la workshopul de actorie de la New York Film Academy, la un curs de cascadorie și acrobație și la un curs de pantomimă și limbaj corporal. A scris deja zece piese de teatru, două de ele fiind jucate și în România.

Faza lungă

Distribuție: 2 f, 2 b

Genul: comedie psihologică

Sven și Jana se-ntorc seara târziu de la o petrecere. El e avocat, ea e secretară la un cabinet stomatologic. Dar starea lor e departe de a fi euforică, sau măcar relaxată. Fiindcă, în drum spre casă, într-un loc în care șoseaua trecea printr-o pădure – mergeau, firește, cu *faza lungă* aprinsă – în fața mașina le-a apărut brusc ceva. Sau cineva? Oricum, impactul nu a putut fi evitat. Dar șoferul nu a oprit să vadă ce s-a-ntâmplat. Convins – pretinde el – că nu a fost nimic grav, că trebuie să fi fost vreo cracă ruptă, căzută din vreun copac. În cel mai rău caz un animal. Și apoi, omul venea de la o petrecere, așadar băuse și el un pahar, sau două, sau... Pe deasupra, nici viteza cu care rula nu era cea legală. Acum, odată ajunși acasă, bea ea. Nervoasă că el nu a oprit, că poate au lovit un om. Și speriată de eventualele urmări. El încearcă zadarnic s-o liniștească, coboară

până-n garaj, să vadă mai bine cum arată mașina după impact. Când revine, Sven spune că s-a pierdut plăcuța de înmatriculare din față. Se mai ceartă o vreme cu Jana, care mai bea câteva pahare, apoi se culcă, convins în continuare că a lovit o cracă.

Sunt treziți dimineața de soneria de la intrare. Jana se duce să vadă cine sună. Revine după un timp și-i spune lui Sven că la ușă se află ...cracă. Doar că aceasta este un om în carne și oase, un bărbat și care le-a adus plăcuța de înmatriculare a mașinii. Și are dureri mari, spune el, ca urmare a accidentului pe care ei l-au făcut și de la locul căruia au fugit. Sven ezită să-l primească în casă, căci bărbatul, trecut de prima tinerețe, e cam ciudat, cu aerul lui de homeless excentric. Dar nu are-ncotro, căci e cu musca pe căciulă iar ca avocat știe prea bine care ar putea fi urmările. Bănuiește, speră, că insul vrea bani ca să tacă. Dar se-nșală. Odilo – nici numele său nu e tocmai comun – nu vrea decât să fie lăsat în casă. Unde acuză-n continuare dureri. Unde vrea ceva de mâncare. Unde vrea să se-ntindă puțin. Unde vrea din ce în ce mai multe. Și de unde, apoi, nu mai pare dispus să se dea dus.

Va pleca abia după ce va fi descoperit toate disfuncțiile relației dintre Sven și Jana și după ce-i va fi obligat pe cei doi să le conștientize, să le discute și să le remedieze.

Comentariul lui Scora': Calitatea principală a Catherinei Aigner e aceea că știe să construiască *situații* interesante, ofertante, cu un real potențial teatral. La fel sunt și personajele ei. Situațiile și personajele sunt, probabil, cele mai importante condiții pentru un spectacol de succes. Restul e-ntotdeauna perfectibil. Unele lungimi sau alte mici imperfecțiuni în construcția unor scene pot fi lesne remediate. La fel și dialogul, care este pe alocuri susceptibil de mici intervenții care să-l facă mai spumos, mai comic. Dar aceste adaptări minore sunt lesne de făcut. Și merită făcute. O demonstrează și succesul de care s-au bucurat, respectiv continuă să se bucure, cele două montări românești cu această piesă.

Premiera românească a avut loc în septembrie 2014 la Teatrul Arca din Clubul La Scena, sub titlul *Craca de la miezul nopții*, în regia lui Octavian Jighirgiu. O nouă montare a fost produsă de Teatrul Toma Caragiu, Ploiești, în octombrie 2016, regia: Theo Hergheliegiu.

Drepturile de reprezentare: Thomas Sessler Verlag Wien, Johannesgasse 12, At 1010, Wien. Telefon: 0043-1-5123284, e-mail: office@sesslerverlag.at.

Mostră text

E întuneric. Se aude o cheie în broască. Un cuplu tânăr intră în propria locuință. Se aprinde lumina. Descoperim un cămin amenajat cât se poate de modern. Jana poartă o rochie de seară. Sven poartă costum și papion. Amândoi par descompuși și hăituiți.

JANA Sven, Sven....trebuie să anunțăm pe cineva.

SVEN Pe cine vrei să anunți?

JANA Mămica... nu, nu tăticu... nu, nu. Poliția sau ocolul silvic.

SVEN Dar nu s-a-ntâmplat nimic.

JANA Asta spui tu.

SVEN își azvârle sacoul pe canapea și-și toarnă un pahar de bourbon.

JANA Cum poți să fii atât de liniștit?

SVEN Mașina n-are nicio zgârietură.

JANA Era-ntuneric, n-aveai cum să-ți dai seama.

SVEN Atunci mă mai uit o dată mâine.

JANA Și dacă există martori?

SVEN Nu era nimeni.

JANA Știi tu sigur?

SVEN Unde ar fi putut să fie? În vreun copac?

JANA Eu sun la poliție.

SVEN Termin-o!

JANA Băi, a bufnit nasol, o fi fost vreun animal, ceva, după cum a bufnit, vreo căprioară, sau o vacă, sau un câine, o ceva... gen.

SVEN Cred că a fost o cracă.

JANA O cracă, traversând șoseaua?

SVEN Păi cam bătea vântul.

JANA Ce să zic, o adiere, acolo, aia nu ia pe sus o cracă.

SVEN Poate că era deja pe stradă.

JANA Am fi văzut-o.

SVEN Nu neapărat.

JANA Gata, sun la poliție.

SVEN Ești nebună? O să avem doar complicații.

(...)

VOCEA Săr'mâna. Vă rog să mă scuzați, dar aseară m-ați călcat cu mașina.

În fața ușii stă un bărbat mic de statură, mai în vârstă, cu o barbă vâlvoi, haine zdrențuite și julituri vizibile, ochelari de soare masivi, cu rame violet, încălțat în cizme de cowboy, din piele roșie. Sub braț are plăcuța de înmatriculare.

JANA Cine sunteți și ce vreți?

VOCEA Vă rog să mă scuzați, dar aseară m-ați călcat cu mașina.

JANA Cu ...ce?

VOCEA Cu Volvou'...

Tăcere.

JANA Sven – iubitule, vrei să vii te rog!

SVEN Cine e?

JANA Băi, e craca ta, e la ușă!

SVEN Cine?

JANA Craca ta de aseară – e afară, la ușă.

SVEN Ce?

JANA Vrei să vii te rog!

VOCEA Vreți să deschideți vă rog, că mi-e frigut?

JANA O clipă vă rog. Sven!!

Tăcere.

(...)

SVEN Ce anume doriți?

ODILO Să-mi trag puțin sufletul.

JANA Vreți să mâncați ceva? Am putea să luăm micul dejun împreună.

ODILO Ce drăguț. Dar nu știu dacă sunt în stare să mănânc ceva! Mă simt imbalonat de la accident! Să nu mi se fi rupt ceva.

JANA N-ați fost la doctor?

ODILO Nu merg din principiu.

SVEN Poftim?

ODILO Am o deontologie profesională a mea.

ODILO Consilier de imagine. Și dumneavoastră sunteți avocat iar prietenea dumneavoastră e asistentă, nu sunteți căsătoriți.

JANA De unde știți?

ODILO Îmi dau seama din felul în care sunt călcați boxerii dumneavoastră.

SVEN Mă duc să-mi iau ceva pe mine.

SVEN se duce în camera alăturată. ODILO râde.

ODILO Trebuie să recunosc că cei de la poliție au fost amabili.

SVEN (*din off*) Ați fost la poliție?!

JANA Adică?

ODILO Nu m-au bătut deloc. De un fir de păr nu s-au atins. Și dumneata știi cum bat ăia!?

JANA (*Habar nu are...*) Da...

Tăcere.

ODILO Au! Au! Au!

JANA Sven! Vrei să vii te rog!

ODILO Aș putea să mă-ntind un pic?

JANA Sigur că da, sigur că da. Sven!

ODILO Nu e exclus să mi se fi rupt un nerv. Au! Au! Ați putea să-mi dați cumva o aspirină?

JANA Stați să mă uit. O clipă.

ODILO Au! Au!

Jana vine cu o cutie de aspirină.

ODILO Efervescente n-aveți? Că am gâtul mic. Nu puteti să mi-o pisați într-o lingurică..?